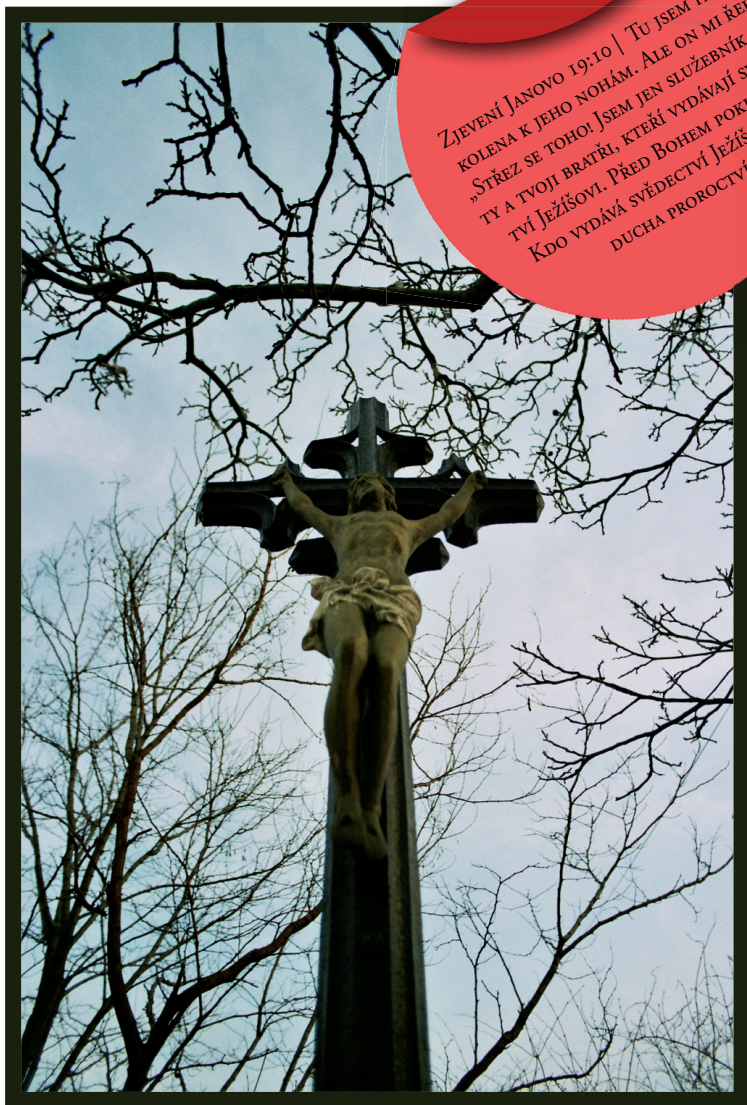




HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze V.

ZJEVENÍ JANOVO 19:10 | TU JSEM PADL NA
KOLENA K JEHOU NOHÁM. ALE ON MI ŘEKL:
»STŘEŽ SE TOHO! JSEM JEN SLUŽEBNÍK JAKO
TY A TVOJI BRATŘI, KTEŘÍ VYDÁVAJÍ SVĚDEC-
TVÍ JEŽÍŠOVI. PŘED BOHEM POKLEKNE!
KDO VYDÁVÁ SVĚDEC-TVÍ JEŽÍŠOVI, MÁ
DUCHA PROROCTVÍ.





**„Přišel do svého vlastního, ale vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“
(Jan 1,11-12)**

Evangelista Jan, nejmilejší učedník Kristův, nás ve svém Prologu ujišťuje, že těm, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. To není žádné nevýhodné nebo podradné postavení. Být Božími dětmi, to je výsada, která nám dává spoustu výhod. Vždyť o děti, pakliže žijí v dobré rodině, bývá zpravidla postaráno. Mívají sice různá zklamání, bolístky, trápení a touhy, často nenaplněné, ale mívají také jistotu, že jejich milující rodiče se o ně postarají. I my, když přijmeme od Boha dar být jeho dětmi, můžeme mít tuhle jistotu. A tak nemusíme do nového roku vstupovat plni skepse a beznaděje, protože náš Bůh nás miluje a chce se o nás postarat.

Co je ale důležité, je to, aby vtělené Boží slovo, jež je věčně živým Božím synem, nebylo mezi námi jako mezi cizími. Apoštol Jan o něm píše: „Přišel do svého vlastního, ale vlastní ho nepřijali!“ To je vážná věc! Tahle obžaloba se netýká jen těch, kteří byli Ježíšovými současníky za jeho pozemského života v Palestině. Týká se to i nás, jestliže Boží slovo nebereme vážně a ve svých životech s ním příliš nepočítáme. Říkáme sice o sobě, že jsme křesťané, ale nejsme jimi natolik, abychom Boží slovo vpustili do svých srdcí a nechali je tam působit – a tak o Něm vydávali svědectví.

O hodně se tak připravujeme. Sundar Singh, indický učedník Kristův, který byl vychován jako hinduista, na základě zjeve-

ní uvěřil v Pána Ježíše, podobně jako apoštol Pavel při cestě do Damašku. Singh se pak stal horlivým křesťanem a apoštolem Kristovým 20. století. Toto jsou jeho slova: „Žádný člověk nemůže říci, že je ‚s námi až do konce světa‘. To mohl říci jen Kristus. Taž se těch, kteří s ním žijí, kdo je Ježíš Kristus. Živý Kristus proměnil jejich život způsobem tak divuplným, že i když jsou ještě na zemi, žijí už v nebi:“

A o to jde! Když se jako děti necháme vést vtěleným Božím slovem – Kristem – budeme už teď na zemi zakoušet moc Božího království a budeme mít v srdci pokoj. Sundar Singh tohoto pokoje dosáhl, ale nenechal si jej pro sebe. Chodil po světě bosýma nohama, do krve rozedřenýma, oděn do oranžového roucha askety, a kázal evangelium: „Nikdo nemůže pochopit, kdo Ježíš Kristus je, jen ten, kdo s ním žije. Jen když s ním žijeme v obecnství skrze modlitbu, může se nám zjevit. Je veliký rozdíl mezi ‚věděním o Ježíši Kristu“ a ‚poznáním samého Ježíše Krista. Pouhá znalost věcí vztahujících se ke Kristu nemá význam. Je třeba znát jeho samého... Také já jsem znal věci, které se k němu vztahují, ale to mně nepomohlo. Teprve když jsem se počal modlit, stal se mi zřejmým.“

A tak, sestry a bratři, na prahu nového roku nám všem přeji, abychom od Boha přijali tu výsadu být Božími dětmi a abychom po vzoru Sundara Singha vpustili živého Ježíše do svých srdcí a mohli ho tak lépe poznávat. Víra v živého Krista vyrůstá totiž z bezprostřední zkušenosti srdce - a to se nemůže stát jinak než při vroucí modlitbě.

Helena Zezulková

Ekumenický lekcionář svými přístupy k Písmu z hlediska dalších křesťanských církví obohacuje shodné nedělní perikopy a dává tak zaznít i dalším textům z Písma svatého v jeho rozmanitosti a bohatství. Liturgický kontext zvěstování Božího slova vyjadřují znamení a symbolické úkony. Návrhy obřadů spojených zejména s postním časem a velikonočními svátky, jako je znamení popela, umývání nohou či slavnost světla, jsou variantami s ohledem na liturgický život náboženských obcí. Součástí lekcionáře jsou texty pro adventní, postní a májové pobožnosti. Obsahují vybraný žalm, jedno biblické čtení a modlitby.

THDr. Tomáš Butta - patriarcha

NEDĚLE V LEDNU

Nový rok – Jména Ježíš 1. ledna 2012

Hospodine, zachraň nás, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu. (Žalm 106,47)

První čtení: Exodus 34,1–7a

Druhé čtení: Římanům 1,1–7

Evangelium: Lukáš 2,15–21

Zjevení Páně (Epifanie) 6. ledna 2012

I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. (Malachiáš 3,1)

První čtení: Izajáš 60,1–6

Druhé čtení: Efezským 3,1–12

Evangelium: Matouš 2,1–12

I. neděle po Zjevení – Křtu Páně

8. ledna 2012

Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. (Galatským 3,27)

První čtení: Genesis 1,1–5

Druhé čtení: Skutky 19,1–7

Evangelium: Marek 1,4–11

Zrod Církve československé husitské neděle 8. ledna 2012

Jak milé jsou tvé příbytky, Hospodine zástupů! Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích. (Žalm 84,2)

První čtení: Izajáš 56,1.6–7

Druhé čtení: Efezským 2,19–22

Evangelium: Lukáš 19,1–10

II. neděle po Zjevení 15. ledna 2012

Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. (Žalm 66,4)

První čtení: 1. Samuelova 3,3b–10.19

Druhé čtení: 1. Korintským 6,12–20

Evangelium: Jan 1,43–51

III. neděle po Zjevení 22. ledna 2012

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. (Žalm 98,1.2)

První čtení (varianta I): Jonáš 3,1–5.10

Druhé čtení (varianta I): 1. Korintským 7,29–31

Evangelium: Marek 1,14–20

IV. neděle po Zjevení 29. ledna 2012

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka. (Žalm 113,5–7)

První čtení: Deuteronomium 18,15–20

Druhé čtení: 1. Korintským 8,1b–13

Evangelium: Marek 1,21–28

Nu 6, 22-27

F 2, 5-11

ev. L 2, 16-21

JMÉNO JEŽÍŠ

Staré latinské úsloví říká: nomen – omen, jméno – znamení. Co platilo v hojně míře v dřívějších dobách dnes již platit nemusí. Současný trend velí vybírat jména nikoliv podle jejich významu, ale především podle módních vln zrovna populárních jmen zpravidla mediálně známých osobností herců, zpěváků či seriálových postav. Jména dětí tak paradoxně nevypovídají ani tak o nich samotných, jako spíš o jejich rodičích. Je stále běžnější pojmenovávat potomky exotickými jmény, přičemž by někdo snad právem mohl poukázat, že i já s manželkou jsme při výběru jmen svých potomků: Natanaele a Tobiáše, tomuto trendu podlehl. Na naši obhajobu však musím sdělit, že při výběru obou jmen jsme se striktně přidrželi jejich významu v původních jazycích jako jednoho faktoru, a druhým důležitým momentem pro naše rozhodování byla skutečnost, že se jedná o jména biblických postav. Platí však bezesbytku již řečené, že výběr těchto jmen cosi vypovídá i o rodičích jejich nositelů. V biblických dobách byla těsná souvislost mezi významem jména a jeho nositelem naprosto běžná a dokonce i v mnohém charakterizující dotyčné osoby. Příkladnou ukázkou jsou jména prvních rodičů: Adama a Evy. Adam je země vzatý, Eva je Matka života, podobně úskočný Jákob, který pro své životní zápasy dostává nové jméno Izrael – Bůh bojující či Ten, který bojoval s Bohem. Z dalších postav uvádím Mojžíše – biblického

plaváčka a později největšího z proroků je významem svého jména Z vody vytažený, nebo také Vytahující. A mohli bychom pokračovat dál a dál. Co jméno, to osud, životní příběh a ve zkratce i charakteristika jeho nositele. Podobnou spjatost významu jména s jeho nositeli máme dosvědčenou u velké části přírodních národů. Asi nejvíc nám pod vlivem četby mayovek vstoupila tato informace do podvědomí u Indiánů, ale jedná se o obecný jev, kterým se jména utvářela a dodnes utváří kdekoliv na světě. V našem kulturně sociálním regionu se významně uplatňovala jména biblická, později jména světců a Božích mučedníků. Kritériem při jejich výběru tedy byla míra jejich spjatosti s Bohem, vírou a duchovními věcmi. Jedním z důsledků odnáboženšťování společnosti a ignorace jakéhokoliv duchovního rozměru je i skutečnost, že dnes je možné – prozatím v cizích zemích, pojmenovat svou dceru např. Ikea. Postupně tak vznikají nová jména, ovšem podle stejného modelu, podle kterého vznikala jména s religiózním podtextem. Michael – Kdo je jako Bůh? byl člověkem, který se ptal po Boží výjimečnosti. Ikea je Tou, jejíž rodiče přijali tento obchodní řetězec za svůj nový domov a rádi v něm nakupují. Je dost pravděpodobné, že v budoucnu se i promění kalendář, aby byl uzpůsoben novým jménům. Pro nás křesťany však existuje jedinečné jméno, o kterém věříme, že je s ničím a s nikým

nesrovnatelné. Proto se postupem času z původně běžného jména – Ježíš, Jehošua, Jošua, stalo jméno, které pro míru své svatosti se u křesťanů s výjimkou jediného nositele přestalo používat úplně, u Židů naopak mělo příliš trpké konotace, pro které jako běžně dávané jméno zcela zaniklo. Tu výjimečnost zachytil apoštol Pavel ve svém chvalozpěvu o Kristu v listu křesťanům do Filip, ve kterém čteme: „Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ Starozákonní nástupce Mojžíšův, veliký vítěz od Jericha Jozue byl nositelem stejného jména. V jeho základě je ukryto Boží jméno, o kterém se říká: Hospodin je spása, případně Hospodinova spása. Pro lid Staré smlouvy byla ztělesněním této jistoty víry postava bojovníka a vojevůdce Jozua. Byl to on, který vítězně dovedl svůj národ do Slíbené země, vybojoval pro něho území s právem na život, přešel Jordán jako znamení očištění pro život v nové zemi a byl to, který vyznával: „Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“ Křesťané však vyznávají, že i přes nespornou velikost Jozuovu zde existuje ještě někdo, který je do všech důsledků ztělesněním Hospodinovy spásy. Ten, který nejen tuto spásu přináší a vede k ní svůj lid, ale on sám je Spásou, On, který je Hospodinovou spásou a dosvědčuje jí v každém slovu, které řekl a v každém skutku, který vykonal. Když Maria podle židovského zákona osmý den po narození přichází do

chrámu, aby byl chlapec obřezán, je mu při té příležitosti také dáno jméno Ježíš – Jehošua – Hospodin je spása. V tomto případě však nejde jenom o jméno – znamení – nomen omen. O Kristu vyznáváme, že to je samotný Bůh, který se pro nás stává člověkem a přináší nám spásu. Jeho jméno tak nejenom vypovídá o svém nositeli, ale zároveň nás samotné uvádí do tajemství Božího jména. Ježíšovi vyznaváci jsou křtěni nejenom v tomto jménu, ale i do tohoto jména, tak, že se už ve svém lidství stávají součástí tajuplného Božího jména. Ježíš je tím jménem nad každé jiné jméno, před ním má jednou pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a vyznat, že spása a záchrana přichází v něm – v bezbranném betlémském dítěti, později svérázným vykladači a učiteli Zákona a v posledku v trpícím člověku, který podle náhledu svého okolí tragicky končí svůj život na kříži. Ve víře však víc tušíme než víme, že to je teprve začátek všech velkých věcí, které teprve přijdou v čase, kdy každý jazyk vyzná: Ježíš Kristus je Pán!

*Kázání 1.1.2006 v Husově sboru ve
Vršovcích*

PROGRAM NA LEDEN

1.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
5.1.	čtvrtek	9 hod.	Tříkrálová bohoslužba a setkání duchovních vikariátu Praha - východ	slouží D. Frýdl
8.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, kázání J. Pešek
8.1.	neděle	15 hod.	bohoslužba k 92. výročí vzniku ČČSH	v chrámu Sv. Mikuláše v Praze 1
13.1.	pátek	19 hod.	Tureckem - zemí bible Komponovaný večer o pouti do Turecka	v Centru MANA
15.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
20.1.	pátek	18.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
22.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.1.	neděle	17 hod.	Šípková Růženka - pohádka pro děti	v Centru MANA
29.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, kázání A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

Z REFERÁTU O NOVÝCH LITURGICKÝCH PODNĚTECH V CÍRKVI

Kněžím v presbyterně – episkopální církvi jakou je ta naše, někdy bývá vytýkána na jedné straně přílišná autoritativnost, druhým stejně kriticky vnímaným protipólem je naopak veliká poddajnost mnohých. Na této pestré škále od plus k mínus (ale otázkou je, co je tím plusem a co mínusem), se nacházíme my – konkrétní služebníci Kristovy církve v konkrétních obcích, které nám byly svěřeny. Někdo neumí zpívat, jiný má vadu výslovnosti, u dalšího si klademe morální otazníky, jiný má kázání příliš dlouhá a další příliš krátká. Jaoachim Daschl v jedné básni se sobě vlastním nadáním zachytit ve zkratce to důležité, popisuje takřka jákobovský zápas starého faráře s nedělním kázáním, kdy týden co týden svádí kazatel zápas s Božím slovem, přičemž na konci ani po letech stále není jasné, kdo je vítězem a kdo poraženým.



Anebo, chcete-li můžeme přehodit znaménko, jiný umí krásně zpívat, další je výborný biblista, strhující řečník, hluboký modlitebník, jiný hoří pro misi, další pro sociální práci nebo pro práci s dětmi. Jsme, řečeno s klasikem, lidé různí, rádi kategorizujeme, spojujeme se do koalic těch, co spolu chodí, proti těm, se kterými nemluvíme, jedni volí Losnu, a další Mažňáka. Často paušálně odsuzujeme a stejně paušálně velebíme. Rádi si vybíráme, třídíme, dělíme do škatulek podle svých představ a svého mínění. Sváťa Karásek v písničce o kokuolu mezi pšenicí správně vystihuje určení člověka před Boží tváří: „My můžem třídít brambory, nás si však jednou přebere Bůh...” Vztahuji ta slova i na církev. Nevidím jako podstatné, budeme-li mít roucha černá, bílá, nebo světle oranžová, zdali naše řády budou v každé své klauzuli schopny ošetřit jakoukoliv nastalou situaci (takové nebudou nikdy), ale zdali i po

pokračování na straně 10

JAKO KDYŽ ZHASNE SVÍČKA, TAK ZEMŘEL PREZIDENT HAVEL

Václavu Havlovi záleželo na tom, aby mohl být o Vánocích na Hrádečku, aby mohl být tam, kde to má rád, říká sestra Veritas Holiková. Laskavé oči ženy zahalené v ráčovém rouchu sester boromejek se lesknou. Vzpomínka na poslední okamžiky prezidenta Václava Havla je ještě příliš živá. Sestra Veritas Holiková (40) pečovala o prezidenta od letošního léta a byla s ním až do jeho konce. „Byla jsem s ním ve chvíli, kdy vydechl naposledy a již se nenadechl,“ obnažuje své poslední zážitky. „Bylo to, jako když zhasne svíčka, tak tiché.“

Jeho smrt byla v ten den pro sestru, která o něj pečovala řadu týdnů, šokem, přesto však v rozhovoru pro Aktuálně.cz říká, že prezident Havel byl na konec připraven a věděl, že se blíží. Slzy během rozhovoru střídá obdiv, úcta a také záchvěvy úsměvu při vzpomínkách na prezidentovy vtipné glosy.

V jejím pokoji se od neděle skrývá drobný předmět. Červená šála, kterou Václav Havel, o něhož se od léta starala, nosil v posledních dnech. „Dala mi ji jeho paní. Ještě není praná... Neodvážím se ji sama nosit,“ říká žena, která se o prvního českého prezidenta starala i v posledních hodinách jeho života. „Paní Dagmar pro něj měla k Vánocům také šálu. On je měl velmi rád, musely vždy ladit s oblečením,“ přemítá. „Výrazná byla jeho zdvořilost a to, jak si nezakládá na své slávě. Přirozeně a rád přijímal projevy, že ho lidé mají rádi. Skutečně těm lidem naslouchal, nebylo to formální,“ popisuje. „Bylo mimořádné vidět zblízka tak věrohodného člověka, který do poslední chvíle žil to, co říkal. Psal, že se cítí zodpovědný absolutnímu horizontu bytí, ze kterého se budeme zodpovídat. To, co se zdálo idealistické, on žil a také tomu fakt věřil. Byl to někdo hodný následování.“

Byla jste panu prezidentovi nablízku poslední měsíce jeho života, jak jste se vyrovnala s tím, že zemřel?

Dosud jsem se s tím nevyrovnala. Nemůžu uvěřit, že na Hrádeček nikdy nepojedeme, že už tu není. Zvykla jsem si na něj. Ale dnes, když jsem viděla jeho rakev na lafetě, tak jsem si říkala, že takhle by si to přál. Měl rád to slavnostní, důstojné do důsledků. Připadá mi, jako by se vrátila atmosféra revoluce, čtou se jeho knihy... To by byl velmi spokojen.

Většina lidí umírá v nemocnici, pan prezident měl z tohoto pohledu milosrdnou smrt - zemřel tam, kde to měl rád a ve spánku...

To určitě. Zažil mnoho dlouhodobých pobytů v nemocnicích a to prostředí mu vadilo. On měl rád své věci, svůj pořádek, své lidi kolem, měl rád květiny, pravidelně se kupovaly gladioly, na které se rád díval. To mu dodávalo jistotu, že je o něj postaráno, jak si představoval. Chtěl rozhodovat o svém osudu, což se mu podařilo až do konce.

Není možné, že kdyby byl převezen do nemocnice, mohl by žít déle?

To si nemyslím. Chtěl umřít doma na Hrádečku a často to opakoval. Jeho žena i jeho osobní lékař Tomáš Bouzek mu slíbili, že ho v žádném případě nenechají převést do nemocnice.

Byl tedy smířen s tím, že se blíží smrt?

Určitě ano. Nebál se otevřeně o smrti a umírání mluvit. Často o tom hovořil se svými přáteli.

Tušil v den, kdy zemřel, že přichází konec?

Myslím si, že ne. To ráno jsme spolu mluvili, o tom, co bude dělat. I mě překvapilo, že zemřel, nečekal to nikdo z nás.

Nic tedy nenaznačovalo, co se stane?

Vůbec ne. Naopak. Ráno byl v dobré kondici a mluvil mnohem zřetelněji a lépe než den předtím. Ráno jsem jeho lékaři, se kterým jsme jeho stav pravidelně konzultovali, psala, že je v dobré náladě. Dohodli jsme se, co mu mám dát za léky, natáhla jsem je do injekce, léky jsem nachystala... Večer předtím jsme plánovali Vánoce, projevil přání, že by rád zůstal na Hrádečku a byl by rád, kdyby paní Dagmar přijela. Ona mu slíbila, že vše zruší a budou tam společně. De facto jsme domluvili celé Vánoce. Šel spát poměrně brzy, ale usnul pozdě, nemohl spát, což ale výjimečné nebylo.

Na čem mu nejvíc záleželo poslední dny?

Dost mu právě záleželo, aby mohl být o Vánocích na Hrádečku, aby mohl být tam, kde to má rád.

Jak tedy probíhal prezidentův poslední den?

Byli jsme tam jen já a paní Dagmar. Já jsem převzala službu v sobotu večer, mluvila jsem s ním několikrát v noci, když nemohl spát. Ráno jsme spolu mluvili mezi 7 - 7:30, kdy se půjde mýt. Poslední věta, kterou jsem od něj slyšela, byla: „Já chci ještě spát, přijďte tak za hodinu“. Což běžně dělával. Když jsem tam kolem 9 hodiny byla, ještě spal. Když jsem ale přišla v půl desáté, zdálo se mi, že se jeho dech zpomaluje a stává se mělkým, že se něco mění... Takový dech mají lidé, kteří se blíží smrti. Záhy mezi 9:45-50 najednou přišla chvíle, že se už nenadechl. Bylo to, jako když zhasne svíčka, tak tiché.

To je záviděníhodná smrt...

To ano.

pokračování příště

dokončení ze strany 7

letech jsme stále schopni do své služby v církvi vložit své srdce. Co převládá? Zdali vědomí, že když nebudu farář – farářka, tak nic jiného neumím a už to nějak doklepu, anebo jako Daschelův starý kněz neděli co neděli, týden co týden, svádět znovu a znovu svůj jákobovský zápas se sebou samotným ve snaze všem negativům navzdory vykřesat alespoň pro někoho jiskřičku naděje. Když ne hořet, alespoň doutnat, i čadit je dobré, nejhorší variantou je zmrtvělý nihilismus. Na mnoha místech kape z našich sborů víc než jejich protékající střechy.

Jsem Pánu Bohu a otcům zakladatelům vděčný za svou církev, v ní a do ní jsem se duchovně narodil, a bude-li mi dopřána ta milost, tak v ní i umřu. Znovu parafrázuji v tomto společenství mnou již před lety citovaná slova kolegyně farářky Marty Silné. Spolu s ní říkám, že církev je mojí strašnou matkou a já jejím strašným synem. Ale i naopak: církev je mojí milující, vlídnou, laskavou matkou a já jejím hodným a poslušným synem. Že to nejde dohromady? Ale jde – to víme my, kteří máme alespoň dílčí zkušenost s výchovou vlastních dětí. V každém zdravě fungujícím rodičovském i partnerském vztahu jsou stále přítomny obě roviny: láska, ale i zklamání tehdy, když se ubírají věci navzdory našim předpokladům. Taková je i má zkušenost s církví. V jejím budoucím směřování ji nepomůže nová teologie – ta, kterou máme, je dostatečně kvalitní, ani nová liturgika, nové řády, ale zintenzivnění vnitřního prožitku, kterého budeme schopni my jako duchovní, tak všichni ostatní, kteří do našich sborů přicházejí. To, co církev nabízí navenek, musí vyvěrat z jejího vnitřního klimatu a křesťanského života jejích sborů. Kde tento vnitřní život není, není ani co nabízet, kromě prázdného obřadnictví. Ve věci vnější organizace by církvi výrazně pomohlo radikální zeštíhlení jejích naddimenzovaných struktur. V současnosti praktikovaný církevní model byl koncipován pro většinovou církev v Československu, která měla být modernistickou církví lidového typu s několika miliony věřícími. Transformaci této struktury vzhledem k proměně ve výrazně minoritní společenství v rámci české ekumeny vidím jako nezbytnou. Základním krokem k tomu je opustit josefínský model církve pokrývající celé území. Tento výhled zakladatelské generace nikdy nedošel svého naplnění. Církev československá husitská není tam, kde je biskup, jak rozumí své eklesiologii např. církve katolické, ale kde jsou věřící. Teprve za nimi posléze biskup z jejich středu přichází. Tzn. husitská církev je tam, kde se scházejí křesťané husitského vyznání a mají zájem tuto církev tvořit. Církev není tam, kde kdysi tito křesťané byli, ani tam, kde by být mohli v budoucnu. Církev nezakládá náboženské obce a nestaví kostely pro budoucí věřící, ale pro ty současné žijící. Pokud se někdy v budoucnu budou chtít na místě, kde husitská církev nepůsobí, husitští křesťané scházet, nic jim nebrání v tom, aby náboženskou obec založili a svůj kostel postavili. To je přirozený způsob fungující v tisícileté tradici církve a tak postupovali i stavitelé našich sborů. Církev není ani tam, kde má své majetky, byť by to byla obročí sebevýnosnější.

Co se týče liturgických podnětů, nabízím jeden z již dříve publikovaných textů, který je psán z pohledu tehdy venkovského faráře, reflektujícího život církve na malém městě. Z článku cituji:

Mladý člověk, řekněme muž, najde jednoho dne v sobě dostatek odvahy a rozhodne se zajít do kostela, aby se podíval, co se tam děje a o co tam jde. Odmalíčka vyrůstal v nevěřící rodině, kde se o církvi mluvilo pouze v negativní rovině. Neví mnoho o rozdílech mezi katolíky, evangelíky a husity. Neví, co je to bohoslužba a jaký má smysl. Jestliže žije na malém městě či dokonce vesnici, jeho pozice je mnohem těžší, neboť ho každý zná a on zná je. Pokud ho nic z toho neodradí a přesto přijde, co ho čeká? Mnohde tázavé pohledy hrstky lidí tisící se v posledních řadách: Co ten tady dělá? Proč přišel? Ty nechápané pohledy mohou být ale také docela dobře maskovány za přehnanou familiárnosti typu: To máme radost, že jsi přišel mezi nás, vezmi si zpěvník a nalistuj si Aby nás Pán Bůh miloval. Začíná bohoslužba. Nově příchozí má většinou v povědomí představu honosných mší, při kterých burácejí varhany nebo zní gregoriánský chorál. Namísto toho se v mnoha případech ozývají zvuky rozvrzaného harmonia, které přehlušuje málo slyšitelné broukání šesti účastníků bohoslužby, kteří ve svém zpěvu všichni vzájemně hrají na honěnou s farářem, jenž také bývá někde úplně jinde. Nebohý človíček začne chvatně listovat ve zpěvníku a hledat místo, kterého by se mohl zachytit, ale pravděpodobnost, že se mu to podaří je velmi nízká. Noty nezná, poslouchá jinou hudbu a také jeho mládí se příliš nehodí mezi tu prořídlou řadu důstojných starců a stařen, kteří se znali s jeho dědečkem ještě než si namluvil babičku. Neví, kdy se při bohoslužbě vstává, sedí, a jak se křížuje, a proč se potom chodí k faráři pro bílou oplatku namočenou do vína. Možná za tím tuší nějaké tajemství, přestože není příliš zjevné ve tvářích těch, kteří – většinou všichni do jednoho, přistupují k přijímání.

Když svůj záměrně pesimistický obraz shrnu, je velikým Božím zázrakem, možná větším, nežli Kristova chůze po vodě, když takový člověk, od této chvíle už napořád nezanevře na to, o čem získal představu, že je církev. Právem můžete namítnout, že nehledal správně, zůstal na povrchu a nešel do hloubky věcí, já na to odvětim, že jsme mu třeba nedali pomocnou ruku. Možná čekal živou víru a viděl jenom prázdný obřad.. Kdyby alespoň v tom obřadnictví byla trocha života! Víra může stejně jako alkohol vyčpět. Zezačátku je opojná, motá se po ní hlava a chceme ji konzumovat ve stále větším a větším množství, ale jak ubíhají dny, měsíce, roky a desetiletí, při nesprávném uskladnění ztrácí svoji jiskru, zkalí se, sedne ke dnu a zkvasí. Ne-dívme se, že když někomu nabídneme patok namísto dobrého vína, rozbolí ho z něj hlava. Za Filipem, jedním k Kristových učedníků, přišli kdysi Řekové s žádostí, jestli by nemohli vidět Ježíše. Filip se sebral, řekl to Ondřejovi a společně přišli za Ježíšem. Rozumím tomuto biblickému textu jako obrazu o církvi. Řekové byli podle nás nevěřící nebo málo věřící a tak šli za někým, u koho předpokládali, že se zná s Ježíšem. Našli jednoho, a ti byli hned dva. Filip a Ondřej to oznámili Ježíšovi, který jim vzápětí ukázal cestu k těm, kteří stojí mimo. Jsme na podobných pozicích jako kdysi Filip a Ondřej. O nás se ví, tuší či předpokládá, že se známe s Ježíšem, dovedeme k němu přivést ty, kteří se nás budou na něho ptát – třeba svojí nečekanou přítomností v církvi, anebo se jim namísto toho postavíme do cesty jako bludný balvan?

David Frydl

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Jakub Pešek (1982)

Helena Zezulková (1954)
David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 16. 12. 2011

Jednání RS jsme zahájili společnou písní (č.206) a modlitbami. Při kontrole minulého zápisu bratr farář uvedl, že je nezbytné, aby byly zápisy vypracovávány precizněji. V minulém zápise je proto třeba opravit pasáž týkající se profesionalizace Divadla Mana. Z grantu ve výši 4 mil. Kč by byl financován roční provoz divadla, tj. umělecká činnost i platy provozních pracovníků a herců.

Bratr farář informoval RS o podaných žádostech o grant na Městskou část Praha 10. Je to celkem 5 žádostí: tábor rodinného typu, pěvecký recitál (v rámci Dnů Prahy 10), pásmo prózy a poezie, podpora vydávání časopisu Hlasatel, hudební produkce Husova sboru.

Dále bratr Frýdl sdělil RS, že byl sboru přiznán grant od Městské části Praha 10 ve výši 156 tis. na technické vybavení sálu. Bratr farář v této souvislosti navrhl RS, aby v divadle byly umístěny tabulky se jmény dárců, kteří významně přispěli na realizaci a technické vybavení (Husův sbor Vinohrady, Městská část Praha 10). Rada starších návrh odsouhlasila. Realizaci tabulek byl pověřen bratr Nováček.

RS projednávala otázku pronájmů v ubytovně a odsouhlasila přidělení pokoje pro pana Bambuška. Byl vypracován návrh smlouvy o spoluužívání nebytových prostor (divadelní sál s přílehlým zázemím) mezi Náboženskou obcí Vršovice a Centrem Mana. RS s podobou smlouvy souhlasí.

Bratr farář předložil RS žádost o příspěvek na reedici veršů bratra M.Matouše „Pouť za světlem“. Br. farář navrhl přispět částkou 5.000 Kč. RS návrh odsouhlasila.

RS projednávala navýšení záloh na služby v domě, neboť ceny se zvýšily a tyto zálohy se dva roky neměnily. Návrh 620,- Kč na osobu (předchozí částka byla 470,- Kč) RS odsouhlasila navýšení.

Bratr farář přečetl RS dopis jedné z nájemnic se žádostí o snížení nájmu. Rada starších po projednání odeslala žadatele odůvodnění svého zamítnutí.

Bratr farář informoval o tom, že při práci v divadle byl v rámci brigády zaměstnán bratr M. Urban. Za odvedenou práci obdržel finanční odměnu.

Ze závěrů rady starších vybrala Kamila Kopčilová.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.